

УДК 338.2

З. Бурик

МЕХАНІЗМ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОЦЕСУ СТАЛОГО РОЗВИТКУ: ВІТЧИЗНЯНИЙ ТА ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

Проаналізовано механізм державного регулювання економіки для забезпечення реалізації цілей і завдань сталого розвитку. Наведено основи формування державної політики сталого розвитку в Україні. Проведено аналіз механізму державного регулювання в країнах ЄС у контексті соціально-економічного та інноваційного розвитку.

Ключові слова: державне регулювання, сталий розвиток, механізм управління, соціально-економічні процеси.

Інтеграція України в Європейське Співтовариство залежить від впровадження принципів сталого розвитку. Крім того, це – основа поступального розвитку держави. Але на даному етапі концепція сталого розвитку тільки розвивається, ще є багато спірних і не вирішених запитань. З філософського боку, поняття сталості означає перебування в одному стані незалежно від змін, хоча система, по суті, динамічна – саме це питання турбує наукове співтовариство. Запровадження надійного методологічного фундаменту, наукове обґрунтування дій – основні вимоги вирішення проблем сталого розвитку.

Зменшення невизначеності майбутнього – головне завдання та специфіка державного регулювання сталого розвитку як процесу. Одними з найважливіших аспектів на місцевому рівні є правила державного планування, зокрема стандарти та принципи, встановлені Європейською Стратегією. Науковий підхід, пристосування до змін, системність, досягнення результату, публічно-приватне партнерство, послідовність, керованість процесом розробки, відкритість та прозорість, поєднання територіального та галузевого аспектів планування, легітимність – усі ці чинники є основною системою принципів, від дотримання якої залежить стратегічне планування сталого розвитку держави, згідно із узагальненням теоретико-методичних підходів.

На сьогодні, вклад у розвиток сталого розвитку зроблений такими зарубіжними вченими як: А. Лейзеровіч [1], Р. Кейтс [2], Т. Перріс [3], Дж. Хулс [4]. Дослідженню процесів сталого розвитку присвячені наукові праці таких іноземних та вітчизняних вчених: Ф. Джовані [5], А. Оніші [6], Р. Блінк [7], Г. Кларк [8], В. Джегатезен [9], Е. Гонч [10], Б. Хьюс [11], М. Когабі [12], К. Снеддон [13] та інших.

Враховуючи велику кількість вчених, які досліджували це питання, актуальними є дослідження вітчизняної та зарубіжної практики запровадження ефективного механізму управління економікою у контексті сталого розвитку.

Метою статті є аналіз застосування механізму регулювання процесу сталого розвитку на основі вітчизняного та зарубіжного досвіду.

Зовнішні гарантії національної безпеки, суверенітету та територіальної цілісності держави є вимогою державного регулювання сталим розвитком України. Створення комплексної ефективної системи захисту прав українських громадян повинно бути основним напрямком дій влади, на якій вони повинні бути зосереджені. Сприяння розвитку національної економіки у достатніх розмірах, забезпечення гідного місця

України у міжнародному розподілі праці та сприяння просування інтересів національних виробників на світових ринках – цілі економічної політики.

Виконання цих пунктів вимагає внутрішньої стабільності, консолідації провідних політичних сил та інститутів влади, особливо, запровадження збалансованих механізмів, які керуються владою, що допоможуть здійснювати діяльність у всіх аспектах, крім того, для підтримку законності політики управління.

Державне управління та регулювання покликане активізувати і актуалізувати використання всіх видів наявних ресурсів, відкриваючи нові ринкові та соціальні можливості, створюючи стимулюючі умови, підтримуючи сприятливе середовище для підвищення ефективності господарювання та зростання якості життя населення. При цьому виявляється певна залежність між повнотою реалізації накопиченого потенціалу і якістю державного регулювання. Вона проявляється в такому: чим вищий професійний рівень державного регулювання, тим краще використовується і примножується наявний потенціал держави. Таким чином, ступінь реалізації власного потенціалу зумовлюється рівнем державного регулювання та управління [14].

Загалом, під механізмом державного управління розуміється сукупність системних елементів, тісно взаємопов'язаних між собою, при впливі на один або декілька з яких відбувається певне функціонування або зміна інших елементів системи, що викликають своєю чергою необхідні процеси в об'єктах управління [14]. Механізми державного управління науковці розподіляють на три типи: механізми-знаряддя (інструменти); механізми-системи (набір взаємопов'язаних елементів); механізми-процедури (послідовність певних перетворень) [15].

При цьому як в теоретичному аспекті, так і в реальній практиці можна виділяти і розглядати в механізмі державного управління окремі його складові: організаційно-економічний, соціально-психологічний, суспільно-політичний та фінансові, бюджетні, адміністративні, інституційні види. Найчастіше вищеперераховані типи механізмів на практиці складають у різних станах загальний механізм управління.

Організаційно-економічний механізм здійснює такі основні масштабні процеси впливу [16]: 1) безпосереднє управління державним сектором господарства; 2) координацію різних видів діяльності та процесів соціально-економічного розвитку; 3) ринкове стимулювання і регулювання господарського функціонування.

Ідеї сталого розвитку були офіційно проголошені на Міжнародній конференції з навколишнього середовища і розвитку у Ріо-де-Жанейро (Саміт Землі) United Nations Conference on Environment and Development (Earth Summit), Rio de Janeiro у 1992 р. Ця конференція розглядала оточуюче середовище і соціально-економічний розвиток як взаємопов'язані і взаємозалежні галузі. У головному документі, прийнятому на цій конференції, "Порядку денному на ХХІ століття" (Agenda 21), що розглядався в якості програми всесвітнього співробітництва, сталий розвиток пов'язується з гармонічним досягненням таких цілей: висока якість навколишнього середовища, здорова економіка для всіх народів світу, задоволення потреб людей і збереження сталого розвитку протягом тривалого періоду [17].

Опираючись на визначення Комісії ООН та науковий аналіз, Г. Дейлі (автор інноваційної економічної теорії сталого розвитку, системно висвітленої в монографії "По за зростанням: економічна теорія сталого розвитку" "англ. Beyond Growth. The Economics of Sustainable Development") логічно тлумачить термін "сталый розвиток" як: означення гармонійного, збалансованого, безконфліктного прогресу всієї земної

цивілізації, груп країн (регіонів, субрегіонів), а також окремо взятих країн планети за науково-обґрунтованими планами (методами системного підходу), коли в процесі неухильного інноваційного інтенсивного (а не екстенсивного) економічного розвитку країн одночасно позитивно вирішується комплекс питань щодо збереження довкілля, ліквідації експлуатації, бідності та дискримінації як кожної окремо взятої людини, так і цілих народів чи груп населення, зокрема за етнічними, расовими чи статевими ознаками [18].

На рис. 1 наведено механізм забезпечення сталого розвитку, до якого належить як науково-методичне забезпечення вирішення проблем, так і моніторинг сталого розвитку.

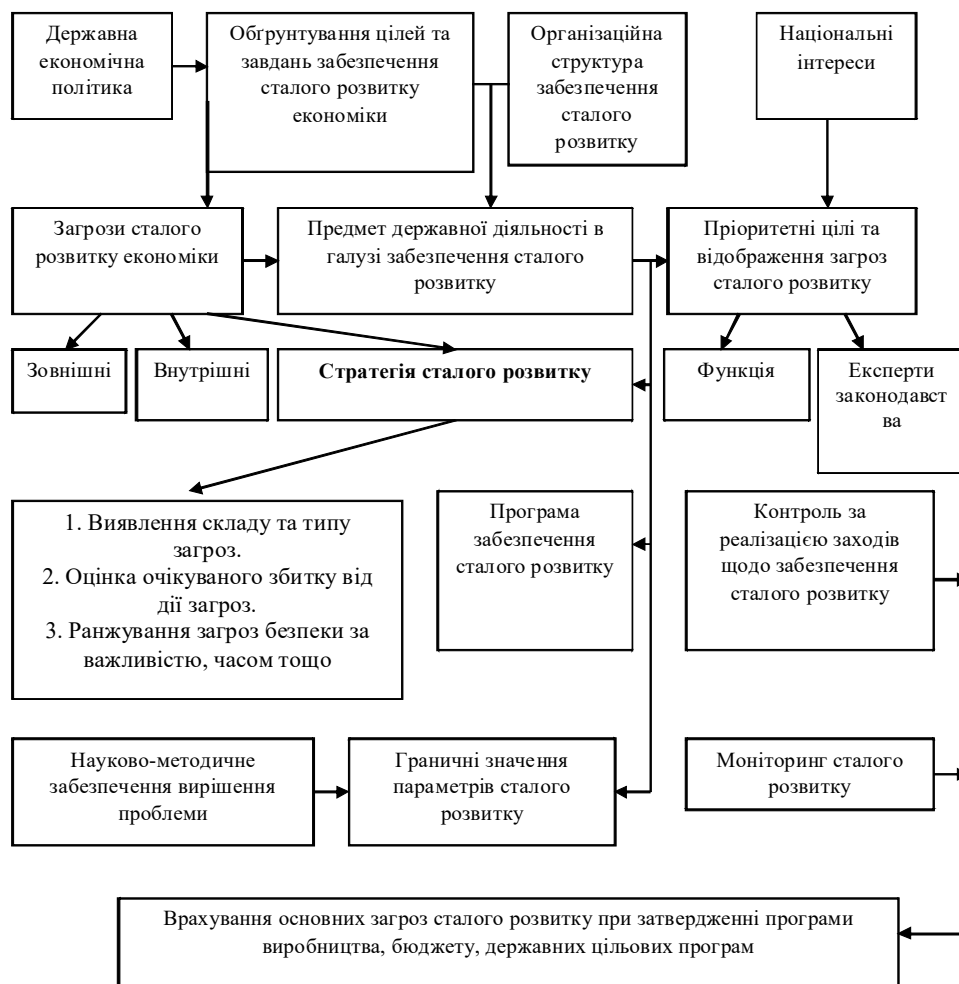

Рис. 1. Механізм забезпечення сталого розвитку (розробка автора)

У процесі підготовки до зустрічі та на самій зустрічі було оголошено партнерські пропозиції, зосереджені у багатьох напрямках сталого розвитку у всіх регіонах світу. Для реалізації цих партнерських пропозицій було виділено значні обсяги фінансування. В

рамках саміту уряди країн прийняли два основні документи: Йоганнесбурзький план з імплементації та Йоганнесбурзьку декларацію зі сталого розвитку. На саміті було зазначено, що за минуле десятиліття рішення, прийняті з довілля охорони і переходу до сталого розвитку, багато в чому виявилися не виконаними.

Попри загальне економічне зростання та розвиток глобалізаційних процесів, це не принесло істотного поліпшення якості життя більшої частини населення, а допомога країнам, що розвиваються, скоротилася. Так, економічно розвинуті країни на фінансування заходів на вирішення екологічних проблем і розвиток виділяли бідним країнам світу в середньому не більше 0,3% від ВВП, замість рекомендованих ООН – 0,7% (США, наприклад, здійснювали відрахування у розмірі 0,1% ВВП). Водночас, уряди розвинених держав продовжували субсидувати національних виробників. При чому, бюджетні витрати зросли з 650 млрд дол. США до 1,5 трлн. дол. США на рік. Цієї суми, як вважають експерти, вистачало б для повного виконання заходів, намічених у порядку денному на XXI ст. [19].

Наступним етапом втілення ідей сталого розвитку на міждержавному рівні було проведення Світового саміту зі сталого розвитку (Саміт Землі 2002, Rio+10, англ. World Summit on Sustainable Development (Earth Summit 2002)). Саміт являв собою зустріч керівників країн та урядів світу на найвищому рівні в м. Йоганнесбурзі з 26 серпня до 4 вересня 2002 р. Зустріч дала змогу об'єднати велику кількість інтересів, які представляли як голови держав та урядів, так і керівники та експерти від кожної з головних груп. В ній взяли участь понад 22 тис. людей, зокрема понад 8 тис. представників недержавних організацій, бізнесових структур та 4 тис. представників преси. На саміті було розглянуто результати, досягнуті країнами з виконання зобов'язань, взятих в 1992 р. та 1997 р., оцінено успіхи на шляху просування до сталого розвитку. Саміт у м. Йоганнесбурзі дав змогу визначити цілі, часові рамки і зобов'язання з широкого спектру питань, які покликані змінити життя у всіх регіонах світу, зокрема, деякі нові цільові показники, пов'язані із забезпеченням базовими елементами санітарії, використанням і виробництвом хімічної продукції тощо. Найважливішим результатом зустрічі стало те, що міжнародні зобов'язання були доповнені низкою добровільних партнерських ініціатив зі сталого розвитку [20].

Для реалізації прийнятих в Йоганнесбурзі зобов'язань учасники саміту виступили з конкретними ініціативами. Так, США оголосили про виділення 970 млн дол. США упродовж трьох років на проекти в галузі водопостачання і санітарії, про інвестування 90 млн дол. США в 2003 р. у програми сталого розвитку сільського господарства, про виділення 53 млн дол. США на лісове господарство за період 2002–2005 рр. Європейський Союз оголосив про ініціативу “Вода для життя”, яка передбачає залучення партнерів для вирішення завдань у сфері водопостачання і санітарії здебільшого в Африці і Центральній Азії, а також виступив з ініціативою партнерства в галузі енергетики з об'ємом інвестицій 700 млн дол. США тощо. Десять основних електроенергетичних компаній “Європейської сімки” підписали з ООН документи про сприяння в технічній співпраці по розробці проектів у сфері енергетики в країнах, що розвиваються. Тобто, рішення, ухвалені на саміті мали позитивний вплив на просування ідей сталого розвитку, особливо з позицій його стимулювання [21].

Надалі теоретичні дослідження щодо ідеї пошуку раціонального суспільного розвитку активізувалися. Різні аспекти проблеми стали предметом наукових дискусій. Економісти, що фокусували свою увагу на сталості, мали, насамперед, на увазі добробут,

прибуток, нагромадження капіталу (Т. Пеззі та інші). Значна увага приділялася застосуванню техніко-екологічної оцінки (А. Пірс, А. Маркандія, Р. Барб'єр та інші). Дослідники-географи були зацікавлені в дослідженні того, які наслідки породжував сталий розвиток для планування використання земельних площ (А. Наесс, Дж. Оуенс та інші) [22].

Протягом останніх 20–30 років у економічно розвинутих країнах світу накопичено значний досвід щодо використання різних інструментів державної підтримки економічного, соціального та екологічного розвитку. Загалом, можна виділити такі поширені форми впливу держави на соціально-економічні процеси: цільові програми; державне регулювання процесів економічного і соціального розвитку; установлення особливих організаційно-правових режимів регулювання; сприяння в отриманні комерційних кредитів під державні гарантії; бюджетні інвестиції; створення економічних кластерів; маркетинг і просування територій; створення науково-технологічних парків; розвиток політики, спрямованої на трансферт технологій; розробка та реалізація спеціальних програм навчання; підтримка створення нових компаній; надання фінансової підтримки приватним компаніям [23].

Важливим для країн сталого розвитку є нормативно-правові акти, які затверджені та визначають його засади. Існують такі тенденції, наприклад, ще у середині 90-х рр. ХХ ст. європейські країни за розташуванням та приналежністю до ОЕСР та ЄС офіційно описали документи сталого розвитку. Але й до того, такі країни, як: Великобританія, Нідерланди, Норвегія, Швеція, Фінляндія, Австралія, Канада вже приймали основи цієї політики. Використання стратегій сталого розвитку є головним для вищезгаданих країн, згідно із конференцією “Ріо +5”, що відбулася у Нью-Йорку.

Для нових країн у ЄС, або країн, які хочуть вступити у союз, стала необхідною наявність екологічних планів розвитку відповідно до вимог. Розробляючи ці документи, вони орієнтувалися на рекомендації інтеграції екологічної компоненти в секторальну політику ЄС. Окремі з них відразу розробили і прийняли Стратегію сталого розвитку (Латвія та Естонія) [24].

Україна офіційно підтримала ряд міжнародних рішень щодо сталого розвитку, таких як: “Повістка дня на ХХІ століття” (Ріо-де-Жанейро, 1992 р.), Декларація Тисячоліття ООН (2000 р.), Йоханнесбурзька декларація та План реалізації рішень Всесвітнього саміту ООН зі сталого розвитку (Йоганнесбург, 2002 р.), “Майбутнє, якого ми прагнемо” (Ріо-де-Жанейро, 2012 р.), проте досі немає загальнонаціонального плану практичного впровадження ідей сталого розвитку у життя. Важливою причиною такого стану речей є відсутність до сьогодні затвердженої національної стратегії сталого розвитку та плану дій з її реалізації, і навіть концепції, а також відсутність імплементації у чинному законодавстві положень міжнародних документів і угод у даній сфері [25].

В Україні основними документами, що регулюють політику реалізації принципів сталого розвитку, є Комплексна програма реалізації на національному рівні рішень, прийнятих на Всесвітньому саміті зі стійкого розвитку на 2003–2015 рр. та Постанова Верховної Ради України “Про Концепцію сталого розвитку населених пунктів” № 1359-ХІ від 24.12.1999 р. [26]. Концепція сталого розвитку (sustainable development) значною мірою є продовженням концепції ноосфери, сформульованої академіком В. Вернадським у першій половині ХХ ст. Її сутністю є обов'язкова узгодженість економічного, екологічного та людського розвитку так, щоб від покоління до покоління не зменшувалися якість і безпека життя людей, не погіршувався стан довкілля й відбувався соціальний прогрес, який визнає потреби кожної людини [27].

В Україні реалізація принципів сталого розвитку економіки реалізується на основі таких нормативно-правових актів, як: Стратегія сталого розвитку “Україна – 2020” [28]; Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2020 року [29]; Закон України “Про стимулювання розвитку регіонів” [30]; Концепція національної екологічної політики України на період до 2020 року [31]; Концепція державної регіональної політики [32]; Концепція сталого розвитку населених пунктів [33] та інших.

Напрямки та пріоритети розвитку України на період до 2020 р. в контексті сталого розвитку визначені у Стратегії сталого розвитку “Україна-2020”. Основною із умов реалізації цієї Стратегії є суспільний договір між владою, бізнесом та громадянським суспільством, де кожна сторона має свою зону відповідальності. У Стратегії чітко окреслено чотири вектори, згідно із якими здійснюватиметься розвиток, а саме:

– вектор розвитку, що передбачає відновлення макроекономічної стабільності, забезпечення стійкого зростання економіки екологічно невиснажливим способом, створення сприятливих умов для ведення господарської діяльності та прозору податкової системи;

– вектор безпеки враховує забезпечення гарантій безпеки держави, бізнесу та громадян, захищеності інвестицій і приватної власності. Особливу увагу потрібно приділити безпеці життя та здоров’я людини;

– вектор відповідальності реалізуватиметься через забезпечення гарантій, що кожен громадянин, незалежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних або інших ознак, матиме доступ до високоякісної освіти, системи охорони здоров’я та інших послуг у державному та приватному секторах;

– вектор гордості передбачає забезпечення взаємної поваги та толерантності в суспільстві, гордості за власну державу, її історію, культуру, науку, спорт [34].

Нормативно-правовими документами, що регламентують розвиток людського потенціалу в контексті сталого розвитку за останні роки також є такі концепції, стратегії, програми: “Стратегія демографічного розвитку України на 2006 – 2015 рр.” [35], яка сприятиме відтворенню та зростанню кількості і якості населення в Україні; постанови Кабінету Міністрів України. Проте заходи щодо розвитку людського капіталу, передбачені цими нормативно-правовими актами, є неповними, відсутня системна політика розвитку людського капіталу на всіх рівнях державного управління, а питання якості життя не визнано пріоритетом соціально-економічного розвитку України та її регіонів [36].

Сучасна нормативно-правова база стосовно науково-технічної, інноваційної діяльності налічує близько 200 документів.

В результаті проведених досліджень, досягнення справедливості при розподілі матеріальних благ між людьми і допомога бідному населенню є запорукою взаємодії соціальної та економічної складових. І, зрештою, взаємозв’язок екологічної та економічної складових потребує вартісної оцінки техногенних впливів на довкілля. Проте країнам необхідно і надалі працювати в напрямі зменшення забруднення та використання вичерпних природних ресурсів та джерел енергії. Реформування і реструктуризація господарської та іншої діяльності повинні містити матеріали щодо всебічної оцінки їхнього впливу на навколишнє природне середовище і здоров’я населення. Хотілося б вірити, що всі країни дотримуватимуться прикладу Німеччини та Франції і раціонально використовуватимуть природні ресурси та зменшуватимуть забруднення навколишнього середовища. Сфера оцінки еколого-економічного розвитку потребує більшого вивчення серед дослідників. Розрахунок нових показників, таких як індекс сталого розвитку чи

індекс експлуатації навколишнього середовища, на базі нашого дослідження даватиме змогу детальніше дослідити вплив економіки на навколишнє середовище [37].

Висновки

Інтеграційна цілісність системи державного управління складається з багатьох взаємопов'язаних компонентів. Механізм управління враховує діяльність органів та інструменти управління (цілі, принципи, методи, технології, установки, функції, структури та ресурси). Для досягнення покращення якості життя населення управлінські органи, поряд із засобами їх влади, формують механізми впливу на національні господарства, його потенціал, внутрішні процеси, умови діяльності підприємств та життя громадян. Було визначено, що державна політика, зокрема державне регулювання, соціально-економічна ситуація та зовнішня політика, її умови та досягнення, закономірності однозначно впливають на систему державного управління для забезпечення сталого розвитку. Перспективними з огляду подальших досліджень можуть бути дослідження можливостей та особливостей застосування зарубіжних практик у вітчизняних умовах.

Список використаної літератури

1. Kates R. W. What is Sustainable Development? Goals, Indicators, Values, and Practice / R. W. Kates, T. M. Parris, A. A. Leiserowitz // *Environment: Science and Policy for Sustainable Development* [Text]. — 2005. — № 3. — P. 8—21.
2. Ibid. — P. 8—21.
3. Ibid. — P. 8—21.
4. Hulse J. H. Sustainable Development at Risk: Ignoring the Past [Text] / J. H. Hulse. — New Delhi : Cambridge University Press India Pvt. Ltd. ; Ottawa : International Development Research Centre, 2007. — 390 p.
5. Jovane F. The incoming global technological and industrial revolution towards competitive sustainable manufacturing / F. Jovane, H. Yoshikawa // *CIRP Annals – Manufacturing Technology* [Text]. — 2008. — Vol. 57. — Issue 2. — P. 641—665.
6. Onishi A. Futures of global interdependence (FUGI) global modeling system: Integrated global model for sustainable development / A. Onishi // *Journal of Policy Modeling* [Text]. — 2005. — Vol. 27. — Issue 1. — Febr. — P. 101—135.
7. Blinc R., Zidansýek A., Šlaus I. Sustainable development and global security / R. Blinc, A. Zidansýek, I. Šlaus // *Energy* [Text]. — 2007. — Vol. 32. — Issue 6. — P. 883—890.
8. Clark G. Evolution of the global sustainable consumption and production policy and the United Nations Environment Programme's (UNEP) supporting activities / G. Clark // *Journal of Cleaner Production* [Text]. — 2007. — Vol. 15. — Issue 6. — P. 492—498.
9. Jegatheesan V. The need for global coordination in sustainable development / V. Jegatheesan, J. L. Liow, L. Shu [and so on] // *Journal of Cleaner Production* [Text]. — 2009. — Vol. 17. — Issue 7. — May. — P. 637—643.
10. Goccz E. Increasing the rate of sustainable change: a call for a redefinition of the concept and the model for its implementation / E. Goccz, U. Skirke, H. Kleizen [and so on] // *Journal of Cleaner Production* [Text]. — 2007. — Vol. 15. — Issue 6. — P. 525—537.
11. Hughes B. Sustainable futures: policies for global development / B. Hughes, P. Johnston // *Futures* [Text]. — 2005. — Vol. 37. — Issue 8. — October. — P. 813—831.
12. Kotabe M. Global sourcing strategy and sustainable competitive advantage / M. Kotabe, J. Murray // *Industrial Marketing Management* [Text]. — 2004. — Vol. 33. — Issue 1. — P. 7—14.

13. Sneddon C. Sustainable development in a post-Brundtland world / Sneddon C., Howarth R. // *Ecological Economics* [Text]. — 2006. — Vol. 57. — Issue 2. — 1 May. — P. 253—268.

14. Місцевий економічний розвиток: моделі для успіху [Текст] / під ред. М. Дацишина. — К. : “ІнститутРеформ”, 2003. — 41 с.

15. Федорчак О. В. Класифікація механізмів державного управління / О. В. Федорчак // *Демократичне врядування* [Електронний ресурс] : наук. вісн. — Вип. 1. — Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2008. — Режим доступу : <http://www.academy.lviv.ua>.

16. Коротич О. Б. Державне управління регіональним розвитком України [Текст] : [монографія] / О. Б. Коротич. — Х. : Вид-во ХарРІ НАДУ “Магістр”, 2006. — 220 с.

17. Романко С. М. Принцип сталого розвитку у використанні природних ресурсів / С. М. Романко // *Dynamika Naukowych badan – 2013* [Tekst] : Miedzynarodowej naukowopractucznej konferencji. — Vol. 5. — Prawo. — Przemysl : Nauka I studia. — S. 42—47.

18. Кошман О. В. Енергозбереження як важлива складова сталого розвитку [Текст] / О. В. Кошман // *Вісник Сумського державного університету* [Текст]. — 2008. — № 2. — Т. 1. — С. 106—110. — (Серія: Економіка).

19. Сталый розвиток суспільства [Текст] : навч. посіб. / авт. : А. Садовенко, Л. Масловська, В. Серета [та ін.]. — 2 вид. — К. : [б. в.], 2011. — 392 с.

20. Вахович В. Р. Концептуальні засади дослідження сталого розвитку суспільства [Електронний ресурс] / В. Р. Вахович. — Режим доступу : <http://wp.viem.edu.ua/konfu/art.php?id=0105>.

21. Сталый розвиток [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://www.quickwiki.com/uk/%D0%97%D0%B2%D0%B0%D0%B6%D0%B5%D0%BD%D0%B5_%D0%B7%D1%80%D0%BE%D1%81%D1%82%D0%B0%D0%BD%D0%BD%D1%8F.

22. Там само.

23. Орел Ю. Л. Сучасні механізми державної підтримки економічного розвитку регіонів / Ю. Л. Орел // *Теорія та практика державного управління* [Текст]. — 2013. — Вип. 3. — С. 180—189.

24. Національна парадигма сталого розвитку України [Текст] / за заг. ред. акад. НАН України, д. т. н., проф., засл. діяча науки і техніки України Б. Є. Патона. — К. : Державна установа “Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України”, 2012. — 72 с.

25. Проекти концепції сталого розвитку України: можливість їх вдосконалення та застосування [Електронний ресурс] : аналіт. зап. / Національний інститут стратегічних досліджень. — Режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/articles/1566>.

26. Про Концепцію сталого розвитку населених пунктів [Електронний ресурс] : Постанова Верховної Ради України № 1359-XIV від 24.12.1999 р. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1359-14>.

27. Гринецька С. М. Перспективи сталого розвитку регіону [Електронний ресурс] / С. М. Гринецька. — Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/econpr_2011_4_44.pdf.

28. Про Стратегію сталого розвитку “Україна – 2020” [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 5/2015 від 12.01.2015 р. — Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>.

29. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року [Електронний ресурс] : Постанова Кабінету Міністрів України № 385 від

06.08.2014 р. — Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/385-2014-%D0%BF>.

30. Про стимулювання розвитку регіонів [Електронний ресурс] : Закон України № 1562-VI від 25.06.2009 р. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1562-17>.

31. Про схвалення Концепції національної екологічної політики України на період до 2020 року [Електронний ресурс] : Розпорядження № 880-р від 17.10.2007 р. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/880-2007-%D1%80>.

32. Концепція державної регіональної політики [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 341/2001 від 25.05.2001 р. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/341/2001>.

33. Концепція сталого розвитку населених пунктів [Електронний ресурс] : Постанова Верховної Ради України № 1359-XIV від 24.12.1999 р. — Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1359-14>.

34. Про Стратегію сталого розвитку “Україна – 2020”...

35. Про затвердження Стратегії демографічного розвитку в період до 2015 року [Електронний ресурс] : Постанова Кабінету Міністрів України № 879 від 24.06.2006 р. — Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/879-2006-%D0%BF>.

36. Гринецька С. М. Перспективи сталого розвитку регіону [Електронний ресурс] / С. М. Гринецька. — Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/econpr_2011_4_44.pdf.

37. Матвіїшин В. Є. Сталій розвиток енергетичної галузі: нові виклики сьогодення / В. Є. Матвіїшин // Сучасні проблеми економіки і менеджменту [Текст] : тез. доп. міжнар. наук.-практ. конф., присвяч. 45-річчю Інституту економіки і менеджменту та 20-річчю Інституту післядипломної освіти Національного університету “Львівська політехніка” (10–12 листопада 2011 р., м. Львів) / Національний університет “Львівська політехніка”. — Львів : Видавництво Львівської політехніки, 2011. — С. 234, 235.

Стаття надійшла до редакції 04.04.2016

Схвалена до друку редколегією 20.05.2016

Z. Buryk

THE MECHANISM OF GOVERNMENT REGULATION FOR SUSTAINABLE DEVELOPMENT: NATIONAL AND INTERNATIONAL EXPERIENCE

In the article, the mechanism of economic regulation ensuring the realization of goals and objectives of sustainable development is analyzed. The foundations of public policy formulation for sustainable development in Ukraine are presented. The analysis of the state regulatory mechanism in the EU countries in the context of socio-economic and innovation development is conducted.

Key words: government regulation, sustainable development, management mechanism, socio-economic processes.